

ЛІКИ ВІД ЗАЗДРОЩІВ

Крالیук Петро. Шестиднев, або Корона дому Острозького: Роман. – К. : Ярославів Вал, 2010. – 320 с.

Якось, коли я служив у багатонаціональній радянській армії (умови були кепські, наче два роки в буцегарні відсидів), трапився випадок, від спогадів про який у мене й зараз обличчя від сорому паленіє.

Був там один вірменин, що народився і виріс десь між Орлом та Белгородом. Дізнався про моє походження й запитує, ніби між іншим:

– Кого в армії більше всього не поважають?

Трохи поміркувавши, кажу:

– Мабуть, євреїв...

– Жидів? – хитро примружує очі. – Ти в цьому впевнений?

– Ну, ще про молдаван та чукчів анекдоти розповідають...

Він зуби як вишкірить:

– Ні, друже, найбільше не люблять вас – українців!

Я йому мало в пику не заїхав:

– Ти що, – кричу, – зовсім глузд втратив?!

А він:

– То давай засперечаємося!

Я пообіцяв найцінніше – свою порцію масла за сніданком (о, то був справжнісінький скарб – у нашому війську, лише за один поцуплений шматочок маслечка, об голову підступного загарбника, котрий одразу ж перетворювався на запеклого ворога, могли навіть стілець розбити!). Отож я й уклав парі, запевнивши, що негайно віддам найдорожче, якщо програю. Хоч був переконаний: язикатий єфрейтор просто бере мене на кпини.

Запросили свідків, розтлумачивши їм, що й до чого. Підійшли до узбека:

– Усмане, хто тобі особливо не подобається – росіянин, українець, казах?..

– Хохоль, – посміхається.

Ми тоді до азербайджанців:

– Яшаре, Наджафе, скажіть?..

– Хохоль!

Даргинець Мухтар, лезгин Корхмаз, адигеєць Анзор, табасаранець Маллакєрим і туркмен Гельдимурад говорили одне й те ж. Всі вони були моїми приятелями, але не знали, що я – українець...

Тоді мені стало так кепсько, ніби хтось узяв порцелянову вазу і розбив її на моїй голові. Я все зрозумів! Багатьох у війську дратувало, що ті ж азербайджанці майже завжди спілкувалися рідною (зовсім незрозумілою для нас) мовою і захищали один одного за будь-яких обставин. Правий чи не правий Яшар – одразу ж з'являвся гурт земляків, готових землю гризти, аби відстояти свого товариша, ким би не був його супротивник. А українці Богдан та Мирослав могли спокійнісінько спостерігати, як зграйка волоцюг

розправляєтся з їхнім співвітчизником. Це в кращому разі! А в гіршому – були не проти й собі натовкти незговірливого хохла. І якщо навіть комусь раптом спадало на думку заступитися за земляка зі Львова, Полтави чи Дніпропетровська, в останню, вирішальну мить мозок співчутливого нащадка легендарних запорозьких козаків враз огортав такий панічний страх, що бідолаха буквально ціпенів на місці, немов вкопаний.

Всі прапорщики („куски” – як їх називали у нашому батальйоні) були хохлами. Не українцями, а саме хохлами – брутальними, неосвіченими й злодійкуватими. Вони принципово не розмовляли рідною мовою і дбали виключно про власні дупи, сон та апетит. І, оскільки відверто боялися чіпати кавказців, щодня збиткувалися зі своїх – українців.

Власне, мені поталанило – у перший же день служби заступився за туркмена, на якого накинuloся водночас кілька „дідів” (адже звук, що битися треба по-чесному – один на один). Відтоді всі туркмени ставилися до мене напрочуд приязно і готові були роздерти кожного, хто осмілювався б підняти руку на їхнього великого друга. Ніхто й не ризикував випробовувати терпіння „дітей пустелі” – там, в Астраханському краї, їх служило багато. Дехто взагалі не розмовляв російською, зате надзвичайно майстерно володів ножем...

„А й справді, хіба ми, українці, любимо і розуміємо один одного? – розпачливо міркував я, ганебно програвши принципову суперечку винахідливому вірменинові. – Ні, нас губить не пиятика, хоч українець без чарки, все одно, що кореєць без рису. Продажність, жадібність і задрість – ось без чого ми не можемо жити! Бо ладні запопадливо упадати перед якимсь пихатим заїжджим Філіпом і цькувати свого Миколу, бо Філіп, бачите, шляхетний гість, а Микола – всього лише односелець, що набрид, мов гірка редька. Жлоби! Жлоби...”

Ці гіркі роздуми тоді ще зовсім юного рекрута імперського війська пригадалися нещодавно, коли читав новий історичний роман – „Шестиднев, або Корона дому Острозького”. Петро Кралюк створив чесну книгу. І це вразило! Будемо відвертими – мабуть, немає науки, кон’юнктурнішої за історію. Адже кожен правитель прагне переінакшити її на власний смак, нехтуючи очевидними фактами. І завжди знаходяться новітні придворні міфотворці, ладні вірнопіддано догодити своєму амбітному патрону. Інколи це виходить навіть не бездарно, однак – безсоромно брехливо.

Власне, з історичними романами у незалежній Україні – сутужно. Їх настільки мало, що обдарованих літераторів, здатних писати такі книги, варто заносити в Червону книгу й створювати для них бодай якісь людські умови – нехай живуть!

Тому треба віддати належне Михайлові Слабошпицькому (можна написати – Лізі українських меценатів та видавництву „Ярославів Вал”, але, зрозуміло ж, хто це все придумав) за заснувану в 2009-му серію „Українська Кліо”. Маємо вже дійсно цікавий роман Василя Шкляра „Чорний ворон” („Залишенець”). А тепер – і проникливу, багатовимірну, по-філософському глибоку прозу Петра Кралюка.

Некоронований король України-Руси, найбагатша людина Речі Посполитої – князь Василь-Костянтин Острозький, відчуваючи наближення смерті, замовляє слугі – малярові Івану – свій портрет. Причому художник мусить намалювати князя впродовж шести днів. Митець мерщій береться до роботи, а „монарх”, позуючи йому, пригадує все своє звитяжне і водночас таке стражденне життя.

Нерідко подумки Іван сперечається з князем, засуджуючи сумнівні діяння можновладця (безперечно, дошкульні й іронічні „коментарі” маляра – одна з родзинок книги): „Ми багаті (аж занадто), щедрі (теж занадто). І – дурні. А тому бідні. Віддаємо своє за безцінь. Такими нас бачать у Польщі, Німеччині, у Влохах. І кепкують над нами, русинами. Чи урозуміємо це колись, княже, і станемо недурними?”.

Або: „Так, милостивий князю, щоби лишитися в пам’яті прийдешніх, мучеником стати потрібно. Або пролити багато крові. Ще краще – одне і друге содіяти. Тоді тебе не забудуть – напевне! Та не хочу я кров лити, ні страждань приймати. Хочу просто жити. Творити красу. Її дав Бог! Хай забудуть мене. Але зостануться у церквах мальовані мною ікони, лишиться і цей портрет. Щось оповідатимуть людям вони... Щось казатимуть”.

Розповідь заворожує. Тут і гостросюжетний політичний детектив (на що тільки не здатні можновладці заради ще більшого багатства та слави!), похмура (але не нудна!) середньовічна містика, давні чарівні легенди, життя справді видатних людей (причому автор, як і його персонаж – маляр Іван, майстерно змішуючи різні фарби, створює незвичні напівтони, несподівано поєднує романтичний стиль із дотепною іронією), велике та вірне кохання й водночас – неймовірні пригоди вродливої авантюристки, масштабні батальні сцени з карколомною зміною подій та облич...

І – неквапливий потік свідомості виснаженої життям, самотньої людини, – така собі сповідь перед нами, нащадками: „Мені – за вісімдесят. Мало хто доживає до таких літ. Іноді видається, що я прожив декілька життів – добрих, поганих, щасливих, просто ніяких. Давно померла моя дружина Софія, народивши перед кончиною сина Олександра. Тепер і його нема. Відійшли у вічність інші діти – дві дочки, Катерина та Гальшка; син Костянтин. Лише найстарший живе. При хрещенні нарекли його Іваном, але тепер усі Янушем кличуть. Маю що згадувати. Можу годинами сидіти в задумі. А перед моїми очима бовваніють лики різних людей. Деякі змаліли, розмилися. Призабулися й діяння людські. Та можна домислити їх, побачити такими, як хочеться. То мій світ. І я у нім судія”.

Династія князів Острозьких відіграла важливу роль в історії українських земель епохи Середньовіччя. Саме вони, наголошує автор, після розпаду Київської Русі, а пізніше загибелі Волинсько-Галицької держави, виступили продовжувачами давньоруських політичних і культурних традицій. Перший відомий представник династії – Данило з Острога – боровся з експансією польського короля Казимира Великого на територію Галичини, використовуючи при цьому допомогу татар. „В принципі, нічого тут дивного немає, – зазначає Петро Кралюк у науковому дослідженні, яке

супроводжує „Шестиднев...”. – Його попередники, галицько-волинські правителі, не раз вдавалися до татарської допомоги, воюючи з поляками. Тому варто відмовитися від одномірно-примітивного стереотипу „монголо-татарського іга”. Руські князі не лише воювали з татарами, а й були їхніми союзниками – вільними чи невільними”. Цілком згодний із Вами, пане Петре!

Запам’яталася й зворушлива легенда, наведена в романі. Коли у Данила та його дружини помер коханий син Дмитро, в похованні княжича брало участь 120 священників на чолі з єпископом, а над могилою батьки поставили велику круглу вежу (очевидно, це відголос будівництва вежі-донжону, яка й нині є окрасою Острозького замку; адже деякі дослідники вважають, що вежа побудована в XIV ст., тобто в часи, коли княжив Данило). Згідно з легендою, князь зробив багаті внески у вибудувану ним Микільську церкву, а його дружина молилася по монастирях. Нарешті Господь пожалів нещасних батьків: княгині явився янгол і сказав: „Не плач, Василисо, душа вашого хлопчика житиме з вами на землі, але лише до тих пір, поки ви, батьки, будете кожну ніч, перед світанком, молитися на його могилі”. І дійсно, молячись на могилі, вони чули голос свого сина.

Старший син князя – Федір – успадкував по батькові Острог і був захисником Вільна (столиці Великого князівства Литовського) від військ хрестоносців. Також він брав участь у Грюнвальдській битві, обороняв українські землі від татарських наїздів. В останні роки життя Федір Острозький відійшов від мирських справ, прийнявши чернечий постриг під іменем Феодосія у Києво-Печерському монастирі, вів праведне життя, став схимником і був похований у дальніх печерах обителі. Після смерті його канонізували як преподобного Феодосія. Колишній звияжний воїн став святим.

На Острозі князем лишився Василь, молодший син Федора, прозваний Красним (бо гарним був із лиця): „Пригадується оповідка (давно її чув, здається, ще в дитинстві) про князя Василя. Почав він будувати собор на Галиновій горі в Острозі. Та жадібний був. Свої скарби в землю ховав – аби ніхто не знайшов. Грошей на собор не вистачило. Збудував лише одну стіну – північну. Та й ту перетворив у мур обронний. Розгнівався бог на Василя. Зробив так, щоб князь забув, де заховав скарби. Шукав їх Василь, шукав, а не знаходив. Тоді зібрав духовенство, наказавши йому, аби воно обійшло хресним ходом замок. Помогло це. Знайшли скарб, почали копати. Уже й докопалися. Під заступом почули дзвін золота. Однак зненацька налетів вітер (та що вітер – справжній буревій), смерчі крутилися над землею – і засипали скарб і копачів, що відкопували його. З того часу раз на рік, у той день, коли вітер засипав нещасних копачів, вони оживають. І намагаються відкопатися. Тоді на Галиновій горі чути стук, шум від розкопування землі. Десь опівночі копачі доходять до поверхні. Та пізно вже. Настає нова доба. Й земля знову поглинає нещасних...”

Батько головного персонажу роману – Костянтин Іванович Острозький – належав до найвидатніших полководців і політичних діячів минулого. Він

виграв велику кількість битв, деякі з яких мали міжнародне значення. Польський ренесансний хроніст М. Стрийковський називав його „другим Ганнібалом, Пірром і Сціпіоном руським і литовським..., мужем світлої пам'яті і надзвичайно прославленої діяльності”. Сім років Костянтин Острозький перебував у московському полоні, але втік, скориставшись першою ж можливістю; повернувся в Україну і знову отримав гетьманську булаву. Упродовж багатьох наступних років він воював зі „степом”, здобувши блискучі перемоги над переважаючими силами татар. А 8 вересня 1514 року, під Оршею, завдав нищівної поразки величезному війську Московії.

До кінця життя князь К. І. Острозький залишався гетьманом Великого князівства Литовського. У 1511 р. став каштеляном Віленського замку, а в 1522-му – троїцьким воєводою. „Це були найвищі пости у владній ієрархії князівства, котрі могли займати лише католики, – наголошує автор. – Те, що їх, всупереч наявним правилам, отримав православний, свідчило про неабиякі здібності й здобутки князя”.

Костянтин Іванович вперше одружився у віці майже п'ятдесяти років (ніколи було раніше через державно-політичні справи, військові битви та полон). Тетяна Гольшанська подарувала своєму чоловікові лише одну дитину – хлопчика Іллю. А коли дружина померла, князь узяв шлюб вдруге. У той час йому було більше шістдесяти років. Дружиною Костянтина Івановича стала княжна Олександра Слуцька.

Ось як про це розповідається у легенді в інтерпретації Йосипа Новицького: „Якось м. Слуцьк оточили татари. Ні князя, ні родини його не було в місті, війська мало, та і те в паніці. І ось дочка князя Олександра, яка випадково залишилася тут, сама організовує захист і посилає гінця до князя К. І. Острозького за допомогою і за іконою князів Острозьких (Межирицької Божої Матері), яка завжди допомагала князям Острозьким у битвах. Сили небесні вмиг принесли ікону повітрям і княжна прогнала втричі більшу рать татарську. З'явився князь і, здивований розумом та героїзмом князівни, тут же запропонував їй одружитися з ним”.

Ймовірно, в лютому 1526 р. Олександра народила сина Василя (пізніше, вже по смерті батька, він узяв його ім'я – Костянтин). „Відразу ж після кончини Костянтина Івановича виникли непорозуміння між Іллею та матір'ю малолітнього княжича Василя щодо успадкування маєтностей Острозького князівства, – розповідає Петро Кралюк. – Покійний князь залишив після себе величезні володіння, які розкинулися на території Волині, Білорусі і Литви. Розгорілася домовна війна, що супроводжувалася навіть військовими сутичками. Насамкінець більшість володінь Острозьких опинилися в руках Іллі”.

Але той прожив недовго. Одружився з придворною дамою Беатою Костелецькою (за чутками – позашлюбною дочкою польського короля). Однак на пишному весіллі, в Кракові, на рицарському турнірі королевич Сигізмунд Август, хоч і не відзначався талантом вояка-наїзника) вибив Іллю з сідла (можливо, князь піддався навмисне, аби вислужитися перед королем).

Впавши з коня, Ілля тяжко захворів і незабаром помер. Втім дехто був переконаний, що саме молода дружина спеціально звела чоловіка в могилу, змусивши його написати заповіт.

Ілля пішов із життя, так і не дочекавшись первістка. А за три місяці Беата народила Гальшку (Єлизавету), яка стала однією з найбагатших наречених у Польщі та Великому князівстві Литовському. Змагання за її руку призвело до кривавих сутичок і стало матеріалом для численних легенд.

У романі детально описані дивовижні пригоди невгамовної Беати та її нещасної доньки. Тому не переказуватиму – почитайте. Як на мене, це – чи не найцікавіші сторінки книжки! Любовно-авантюрні пристрасті за участю віроломної красуні Беати ані на йоту не поступаються історіям, які принесли гучну славу класикам французької, англійської, російської, польської та інших літератур.

Фактично все життя Василь-Костянтин Острозький змушений був боротися за спадок батька. Врешті-решт він переміг і став найзаможнішою людиною Речі Посполитої. Але чи можна назвати його щасливим? Рано втративши кохану дружину, князь більше не брав шлюб – зберігав вірність покійній Софії. Він пережив майже всіх своїй дітей, крім старшого сина Івана. Був палким захисником православ'я від церковної унії, однак двоє його власних синів – Іван (Януш) та Костянтин – стали католиками.

Саме наприкінці XVI – на початку XVII ст. відбувається поступовий перехід українських князів та шляхти з православ'я на католицизм. Але чи була винна в цьому лише Люблінська унія? Звісно, урядові кола Речі Посполитої проводили прокатолицьку політику. Однак чи мала б ця політика поважні наслідки без підтримки руськими можновладцями? Адже останні, про це йдеться і в романі „Шестиднев...”, були майже абсолютними господарями в своїх володіннях.

„В українській історіографії часто релігійні конверсії трактувалися як результат насильства з боку католиків. Насправді ж, руських князів та шляхтичів ніхто не силував до цього, – наголошує Петро Кралюк. – У більшості випадків то була справа їхнього особистого вибору. Маючи змогу бувати в Польщі та країнах Західної Європи, вони знайомилися з надбаннями західноєвропейської (переважно католицької) культури, яка ввібрала в себе елементи Ренесансу. Католики пропонували кращу систему освіти, ніж православні, у них були розвинуті книговидавництво, театр, образотворче мистецтво, скульптура, архітектура. У такій ситуації православні князі й шляхтичі віддавали перевагу католикам перед православними. Звісно, були й інші причини – політичні, міркування кар'єрного росту тощо. Проте культурний чинник відігравав чи не найголовнішу роль”.

Усвідомлюючи небезпеку культурної експансії католиків, Василь-Костянтин Острозький, незадовго після Люблінської унії, засновує Острозьку академію (близько 1576 р.), закладає в Острозі одну з найбільших тогочасних друкарень в Україні, видає Острозьку Біблію (1580-1581), при його дворі формується гурток вчених-полемістів, які дискутували з католиками.

„В.-К. Острозький намагався створити такий модернізований варіант руської (української) культури, – зазначає автор, – яка б, залишаючись православною в основі своїй, ввібрала досягнення культури західноєвропейської і могла б дієво протистояти наступу католицизму”.

Ще один персонаж роману – „цар Наливай” – козацький ватажок Семерій (Северин) Наливайко, якого Петро Кралюк називає чи не найяскравішою і водночас чи не найзагадковішою фігурою української історії кінця XVI ст. Про нього склали легенди, борців проти церковної унії навіть іменували наливайківцями, а православну церкву в Україні на початку XVII ст. називали наливайківською.

У „Шестидневі...” розповідається, як родина Наливайків перебралася в Острог під покровительство В.-К. Острозького. Старший брат Семерія – Даміан (Дем’ян) – навіть зробив блискучу кар’єру при дворі князя, ставши однією з центральних фігур Острозького релігійно-культурного осередку. Потім Северин Наливайко подався на Січ, а згодом, здобувши належний козацький вишкіл, повернувся в Острог, де служив у надвірному війську князя.

„Семерій виходить на військово-політичну арену як відносно самостійна фігура в 1594 році, – зазначає автор. – Тоді він формально полишає службу у князя В.-К. Острозького й організовує на Брацлавщині загін нересетрових козаків. На чолі козацьких загонів С. Наливайко у 1594-1595 рр. здійснив походи в Молдавію, а також на землі у гирлі Подунав’я, які контролювалися турками. Робилися ці походи при домовленостях із австрійським імператором Рудольфом II і підтримувалися римським папою”. Знав про це й схвалював такі походи і Василь-Костянтин Острозький, – наголошується в „Шестидневі...”, – адже вони стримували експансію татар і турків на землі України.

Однак восени та взимку Семерій зі своїми „свавільними козаками” „осідав на лежах” (переважно на Поділлі, Поліссі й Білорусі), грабуючи місцевих шляхтичів. Зрозуміло, це викликало обурення у можновладців Речі Посполитої. Врешті-решт Наливайка разом з іншими козацькими ватажками схопив польний гетьман Станіслав Жолкевський і привіз до Варшави. Семерія довго катували – прагнули отримати компромат на В.-К. Острозького, який у той час різко виступав проти короля й церковної унії; однак бранець не виказав князя.

Чи не найбільш хвилюючі, зворушливі сторінки роману – прощання Василя-Костянтина з Семерієм. Князь таємно відвідує козацького ватажка у в’язниці: „Підходжу до Наливая. І враз обіймаю його – як рідного. Сина? Не чекав він такого. І я не чекав. Триває це якусь мить. „Кріпися, Семерію”, – кажу на прощання. Більше нічого не можу сказати. На мої очі навертаються сльози. Та Наливай уже не бачить їх... Він майже не знав батька свого. А я батьком йому не став. Зате Наливай учинив, як вдячний син”.

С. Наливайка стратили 1597 р. на ринку у Варшаві, відрубавши голову, а потім четвертували тіло. У польській мемуарній літературі з’явилися

повідомлення, що Семерій наказував себе іменувати царем Наливаєм і ніби під час страти йому на голову надягнули розпечену залізну корону.

Але в романі цього немає: „Кат штовхнув смертника, мовляв: іди до лобного місця. Але той не йде. Просить ката розв’язати руки. Кат дивиться на сторожу. Що чинити? Йому дають знак. Хай так буде – остання воля. Кат звільняє руки Семерія від пут. Той розправляє їх – наче птах. Ось він зараз полетить – далеко, на свою Волинь, Подолію, Україну, Дике поле. По-гу-ля-є! Та не буде цього. Не буде. Наливай смиренно несе правицю до лоба, хреститься. Він – раб божий. І все у волі Бога. Щось шепоче. Може, читає молитву. Кат спокійно жде. Хвилина більше, хвилина менше – яка різниця. Семерій роздивляється навколо – ніби когось шукає. Хочеться крикнути: „Се-ме-рі-ю-ю-ю!”. Та з горла виривається лише глухий хрип. Все! Відтята голова котиться долівкою. І бризкає червона кров. Кат розрубє тіло на кавалки, які висітимуть у різних частинах Варшави – на пострах, чи на радість”.

Серйозним ударом для Василя-Костянтина Острозького став конфлікт із низовими (запорозькими) козаками в 1592-1593 рр., який зрештою вилився в збройне повстання під проводом козацького ватажка Кшиштофа Косинського. Вирішальна битва відбулася 2 лютого 1593 р. біля містечка П’ятка на півдні Волині. Козацьке військо зазнало поразки. Але ні В.-К. Острозький, ні його син Януш не чинили репресій. Однак ця подія стала знаковою, започаткувавши конфлікт між старою аристократичною Руссю і Руссю новою – козацькою.

Хоч „загалом Василь-Костянтин позитивно ставився до козацтва, – доводить Петро Кралюк. – Козаки служили в його надвірному війську. Вони мали змогу відносно вільно діяти на Київщині, де він був воєводою, і навіть у його маєтках. Зрештою, В.-К. Острозькому козацтво було потрібне як сила, що стримувала татарські напади. Сергій Леп’явко, який спеціально досліджував перші збройні виступи козаків, так писав про їхні відносини з князем: „Все своє довге життя він вважався покровителем низового товариства. Про тісні зв’язки Острозького з козаками неодноразово свідчили польські й татарські інформатори ще з часів короля Баторія. Ще перед знаменитим набором реєстру 1578 року розслідування королівської комісії прямо засвідчило, що найбільше козаків виходило з його маєтків”. Принаймні, в генезі козацтва В.-К. Острозький відіграв не менш важливу роль, ніж... засновник Запорізької Січі князь Д. Вишневецький”.

Василь-Костянтин прагнув підкреслити особливий статус князів Острозьких. Так, він замовив пишній скульптурний надгробок у ренесансному стилі для свого батька, похованого в Успенському соборі Києво-Печерської лаври. На надгробку Костянтин Іванович зображений із короною. На замовлення Василя-Костянтина придворні поети створюють панегірики з красномовними натяками на його монархічне достоїнство. А в Острозькій Біблії вміщено передмову, де князь ніби порівнюється з римським імператором Костянтином.

Розповсюджується версія, що предком Острозьких був король Данило Галицький. І саме його корону наприкінці роману тримає в руках Василь-Костянтин, позуючи художнику. Але... Картину завершено й старий князь раптово помирає. Митець, непомітно від слуг, забирає корону з собою. Не для наживи – сподівається, що настане час і її одягне достойна людина. Бо син князя – „покатолічений” Януш – не гідний такої реліквії.

За кілька років маляр Іван приїжджає до Острозького замку і переконується в своїй правоті, побачивши як несподівано змінився портрет Василя-Костянтина: „Той самий лик, та одежа. Але корони вже не було. Замість неї князь байдуже перебирав золоті монети. Образливо стало... Януш, певно, наказав перемалювати картину. Для чого це він зробив? Не хотів, щоби батько його постав як монарх. І сам не хотів ставати руським монархом. Досить було йому крісла першого світського сенатора Польщі. Краще синиця в жмені, ніж журавель у небі! Але нащо князя Островського малювати з монетами в руках, наче якогось лихваря? Чи, може, маляр, якого запросили десь із Польщі і якому довірили переробити портрет цей, захотів позбиткуватися над руським князем? А ти, Януше, це проковтнув. Навчилися ми ковтати образи. Вже й не помічаємо цього... Невдовзі по справі тій закликали мене у Костянтинів, аби я церкву святої Трійці там розписав. І просили намалювати Костянтина Костянтиновича, князя Острозького, як фундатора храму цього. Я почав малювати. Душу хотів відвести. Малював князя ще міцним, дужим. Та чомусь фарби лягали так, що біля нього зобразив я смертне ложе, на якому лежить його син. А князь у глибокій скорботі перебуває. Гарно, казали мені, змалював ти князя і княжича Олександра. І те – як отець печалиться за сином своїм. Я не перечив. Та коли малював князя біля смертного одра, то чомусь не про Олександра думав – про Наливая. І переносив риси лиця Семерія на образ сина, над яким скорбить отець. А в своєму убогому домку я ховав корону. Якби жив Наливай, віддав би йому королівський вінець. Направду, цей чоловік достоєн був бути руським монархом. Зараз достойних не бачу. І чи побачу колись?.. Але – вірю!”.

Ви ще заздрите нинішнім можновладцям? Прочитайте цей роман...

**Сергій Дзюба,
м. Чернігів**